

ВЕЛИКИЯТЪ СКУЛПТОРЪ

Тазъ нощъ, въ студа и въ тъмнината
невидимъ скулпторъ слѣзе на земята
и тихо, безъ да го узнаятъ,
навредомъ чудеса извая.

Прозорцитѣ извеза съсъ цвѣтя,
съ пера и сребърни листа.
Дървета голи украси
съ изящно блеснали реси.

Кжщя и улици наметна
съ дебелъ чистъ снѣгъ: и всичко свѣтна.
И както той невидимъ слѣзна,
така невидимъ пакъ изчезна.

Ив. Карановски

КОЛЕДНИ АРМАГАНИ

Бѣдни вечеръ. Полунощъ е.
Будни, незаспали още,

вслушваме се въ тишината:
татка чакаме съ шейната.

Ето чуй се веселъ звънъ!
Втурваме се всички вънъ,

бързо грабимъ отъ шейната
армаганитѣ съ торбата.

Радостъ, веселъ смѣхъ и викъ
стаята изпълватъ въ мигъ.

Всѣки бърза да налучи
кой какъвъ даръ ще получи,
и, срѣдъ веселата врѣва,
татка дърпаме да става.

— Ще потрайте да се сгрѣя, —
вика татко и се смѣе...

Синя, свилена забрадка
дава той на кака Радка.

Книжка шарена съ картинки
на сестричката ми Тинка.

На Стоянча — блокъ, боички;
на Марийка — ржкавички.

Писана съ бои шейна
на Асенча се паднѣ.

На най-малкото ми братче —
свирчица и шоколадче.

Татко всичкитѣ изрежда.
Надъ торбата се навежда:

— Я да видимъ, що остана?
А, на Ганча армагана!

И съ усмивка, пълна съ благостъ,
той ми дава „Детска радостъ“.

Ст. Цанкова-Стоянова